

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa 21/01/2019

Adam Bodnar

V.511.427.2017.GH

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Poznaniu**

ul. Ratajczaka 10/12

61-815 Poznań

za pośrednictwem

Rady Miejskiej Zbąszynia

ul. Por. Żwirki 1

64-360 Zbąszyń

skarżący

Rzecznik Praw Obywatelskich

organ

Rada Miejska Zbąszynia

Skarga

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 50 § 1 i art. 53 § 3 w związku z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.) oraz art. 14 pkt 6 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179), zaskarżam:

§ 13 ust. 1 pkt 2 lit. b Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zbąszyń stanowiącego załącznik do uchwały nr XVI/174/2016 Rady Miejskiej Zbąszynia z dnia 27 czerwca 2016 r. (Dz. Urz. Woj. Wlkp. poz. 4586).

Zaskarżonemu przepisowi uchwały zarzucam naruszenie:

- 1) art. 94 Konstytucji RP w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2018 r. poz. 1454, z późn. zm.);
- 2) art. 94 Konstytucji RP w związku z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2018 r. poz. 994, z późn. zm.) w zakresie, w jakim dotyczy on obiektów użyteczności publicznej będących jednocześnie terenami przeznaczonymi do wspólnego użytku w rozumieniu art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy wymienionej w pkt 1) oraz w zakresie, w jakim dotyczy on innych niż gminne obiektów użyteczności publicznej.

Mając na względzie powyższe wnoszę o stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu.

UZASADNIENIE

I

Na sesji w dniu 27 czerwca 2016 r. Rada Miejska Zbąszynia podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zbąszyn” (dalej jako „Regulamin”).

W powyższym Regulaminie określono między innymi obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, mające na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku (Rozdział 5). Zgodnie z zaskarżonym § 13 ust. 1 pkt 2 lit. b Regulaminu, *Do obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe należy: (...)*

b) niewprowadzanie zwierząt do obiektów użyteczności publicznej, z wyłączeniem obiektów przeznaczonych dla zwierząt, takich jak lecznice, wystawy itp.; postanowienie to nie dotyczy osób niewidomych, korzystających z pomocy psów – przewodników.

Z dokonanych przez Rzecznika ustaleń wynika, że przedmiotowa uchwała nie była dotychczas przedmiotem kontroli sądu administracyjnego.

II

Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Dyspozycja powołanego przepisu Konstytucji RP wskazuje, że podstawą prawną stanowienia prawa miejscowego jest upoważnienie zawarte w ustawie. Każdorazowo zatem w akcie rangi ustawowej powinno być zawarte upoważnienie dla lokalnego prawodawstwa, czyli tzw. delegacja. Upoważnienie do wydania aktu prawa miejscowego musi być wyraźne, a nie tylko pośrednio wynikać z przepisów ustawowych. Akty prawa miejscowego nie mogą być bowiem wydawane bez wyraźnego upoważnienia ustawowego. Nie ulega też wątpliwości, że nie mogą one regulować materii ustawowych, ani też wykroczać poza unormowania ustawowe.

Zaskarżona uchwała została wydana na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2018 r. poz. 1454, z późn. zm., dalej jako „u.u.c.p.g”), który upoważnia radę gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który jest aktem prawa miejscowego (ust. 1). W myśl art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g, *regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:*

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Przepisy te stanowią delegację ustawową do wydania aktu prawa niższej rangi, ściśle określając zakres spraw, które mogą być przedmiotem unormowania uchwały rady gminy. Nie daje on prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w przywołanym przepisie, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Regulacja ta ma charakter wyczerpujący, co należy rozumieć w ten

sposób, że uchwalając na jej podstawie regulamin czystości i porządku, rada powinna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w ustawie zagadnień. Wskazując zakres zagadnień mających być objętych regulaminem czystości i porządku, ustawodawca w skonstruowaniu delegacji ustawowej nie posłużył się sformułowaniem „w szczególności”, „może określić”, ale sformułowaniem „regulamin określa”, co prowadzi do wniosku, że treść tego regulaminu musi bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowej. Takie stanowisko ugruntowało się w orzecznictwie sądów administracyjnych – por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 8 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2012/12, 7 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 170/10, Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w: Poznaniu z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 748/13, 3 października 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 507/13, Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt II SA/Sz 238/13, Gliwicach z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Gl 465/14, Bydgoszczy z dnia 21 grudnia 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 1299/10, Łodzi z dnia 7 maja 2010 r., sygn. akt II SA/Łd 239/10.

Rzecznik Praw Obywatelskich podziela powyższe stanowisko judykatury. Skoro zatem w regulaminie mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym przez omawiany przepis, to wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g przesadzają o naruszeniu przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie jego nieważności w całości bądź w części.

III

W ocenie Rzecznika, ustanowiony w zaskarżonym przepisie Regulaminu zakaz wprowadzania zwierząt do obiektów użyteczności publicznej (z opisanymi w Regulaminie wyjątkami) nie znajduje uzasadnienia w żadnym z elementów upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ust. 1 i 2 u.u.c.p.g. W szczególności upoważnienia do wprowadzenia przedmiotowej regulacji nie daje art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g.

Z dotychczasowego orzecznictwa sądów administracyjnych wynika, iż prawidłowa interpretacja art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. powinna być taka, że na jego podstawie organ stanowiący gminy może nakładać konkretne obowiązki (nakazy lub zakazy) na właścicieli zwierząt, jednak obowiązki te muszą zmierzać do zapewniania ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Natomiast wprowadzenie generalnego zakazu nie jest dopuszczalne i stanowi przekroczenie delegacji ustawowej do stanowienia aktu prawa miejscowego. Ponadto, wprowadzenie w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy zakazu wprowadzania zwierząt na dany teren jest środkiem nadmiernie ograniczającym swobodę poruszania się i przebywania w określonym miejscu, która przysługuje wszystkim

obywatelom, w tym właścicielom zwierząt. Art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. nie pozwala zatem na wprowadzenie zakazu wprowadzania zwierząt na określony teren, lecz do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom. Ustanowienie tak daleko idącego zakazu jak generalny zakaz wprowadzania zwierząt nadmiernie ogranicza swobodę poruszania i przebywania w określonym miejscu właścicieli zwierząt domowych i wykracza poza materię określoną w ustawie. Wprowadzenie zakazu wchodzenia ze zwierzętami do terenów wspólnego użytku nie ma nic wspólnego z nakładaniem obowiązków, ponieważ są one wówczas niepotrzebne. Inny jest cel ustawy o ochronie czystości i porządku w gminach – por. wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 991/17; wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 7 lutego 2018 r. sygn., akt II SA/Bd 870/17; wyrok NSA z 9 września 2014 r. sygn., akt II OSK 654/14; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt II SA/Wr 153/14; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 784/13; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 792/13; wyrok WSA w Łodzi z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II SA/Łd 200/15.

IV

Biorąc pod uwagę formułowany w orzecznictwie pogląd, że nie stanowi istotnego naruszenia prawa powołanie przez organ samorządowy błędnej podstawy prawnej uchwały, jeżeli w obowiązującym prawie materialnym taka podstawa istnieje, a treść uchwały mieści się w jej granicach (np. wyrok NSA z dnia 20 lipca 2012 r., sygn. I OSK 843/12; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. II SA/Sz 1085/14) należy zauważyć, że uzasadnienia dla wprowadzenia kwestionowanego zakazu w sformułowanym przez Radę Miejską Zbąszynia kształcie nie można upatrywać także w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2018 r. poz. 994, dalej jako „u.s.g.”). Zgodnie z tym przepisem, organy gminy mogą wydawać przepisy w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Wydanie aktu prawa miejscowego na omawianej podstawie polega na wprowadzeniu do porządku prawnego nowych przepisów, które albo w ogóle nie mają odpowiednika w przepisach już obowiązujących, albo nie istnieją przepisy uszczegółowujące zakres regulacji w ramach ustawowych upoważnień (por. wyrok NSA z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt II OSK 862/15).

Jak wyjaśnił NSA w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. II OSK 3084/17, podstawa prawna do regulowania zasad i trybu korzystania z gminnych urządzeń użyteczności publicznej zawarta w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. znajduje zastosowanie zawsze wtedy, gdy z innej ustawy nie wynika odrębna podstawa prawna regulująca w sposób bardziej precyzyjny delegację ustawową umocowującą organy samorządu gminy do określenia trybu i zasad korzystania z konkretnych urządzeń użyteczności publicznej lub w dużo bardziej

skonkretyzowanym zakresie. Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g., to regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy reguluje obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, mające na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Tym samym, to ww. przepis zawiera ustawową delegację zobowiązującą organy stanowiące gmin do ustalenia w regulaminie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe do ochrony przed zanieczyszczeniem przez te zwierzęta terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, czyli np. parków miejskich. Tym samym, skoro odrębny przepis ustawy (art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g.) zobowiązuje organ samorządu gminnego do ustalenia obowiązków nakładanych na właścicieli zwierząt domowych celem zapewnienia ochrony przed zanieczyszczeniem przez te zwierzęta terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, to nie jest dopuszczalnym regulowanie tej samej materii i w takim samym zakresie w uchwale podjętej na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Uznanie, że ta sama materia (ten sam przedmiot) może być regulowany na dwóch różnych podstawach prawnych, prowadziłoby do wewnętrznej niespójności, a tym samym i sprzeczności systemu prawa. Uniknięcie takiej sytuacji powinno prowadzić do przyjęcia, że zakres delegacji ustawowej objęty art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g. wyłącza wydawanie aktów prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Powołany przepis ustawy o samorządzie gminnym obejmuje tylko takie sprawy, które nie są objęte delegacją ustawową wynikającą z art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g., a dotyczą zasad i trybu korzystania z urządzeń i obiektów użyteczności publicznej.

Z powyższego wynika, że również art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. nie daje podstaw do formułowania generalnego zakazu wprowadzania zwierząt do wszystkich obiektów użyteczności publicznej (a tylko do gminnych i w zakresie nieuregulowanym przez przepisy szczególne, w tym art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g.).

V

Popierając powyższy pogląd NSA, należy zwrócić uwagę na relację pomiędzy art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. a art. 4 ust. 2 pkt 6 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 13 u.u.c.p.g. Aby tę relację w sposób należyty określić, należy wyjaśnić znaczenie użytych w przywołanych przepisach pojęć, tj. obiektu użyteczności publicznej (u.s.g.) i terenu przeznaczonego do wspólnego użytku (u.u.c.p.g.). Zgodnie z art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., rada gminy może – w drodze aktu prawa miejscowego – określić zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Przepisy powszechnie obowiązującego prawa nie zawierają przy tym jednoznacznej definicji takich obiektów. Zakres przedmiotowego pojęcia można jednak spróbować ustalić w oparciu o regulacje innych ustaw. W pierwszej kolejności wskazać należy na pojęcie zadań użyteczności publicznej, które w oparciu o art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz.U. z 2017 r. poz. 827, z późn. zm.) określić należy jako zadania polegające na zaspokajaniu zbiorowych potrzeb ludności w drodze

świadczenia usług powszechnych. Gminny obiekt użyteczności publicznej należy – w świetle powyższego – zdefiniować jako obiekt służący świadczeniu przez gminę usług powszechnych. Obiektem może być budynek lub szerzej – budowla (np. droga publiczna), ale też obiekt niebędący ani budynkiem, ani budowlą. Jako przykłady gminnych obiektów użyteczności publicznej można wskazać: – budynki, w których mieszczą się gminne instytucje takie jak: urząd gminy, szkoły itd., – gminne drogi (budowle), – gminne obiekty kulturalne (np. dom kultury), – gminne obiekty sportowo-rekreacyjne (np. stadion, hala sportowa, pływalnia), – gminne tereny zielone (np. parki, skwery). Stosownie do art. 3 ust. 2 pkt 13 u.u.c.p.g., jednym z zadań gmin w zakresie utrzymania czystości i porządku jest określenie wymagań wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w zakresie bezpieczeństwa i czystości w miejscach publicznych. Zadanie to gminy realizują przyjmując regulamin utrzymania czystości i porządku, który – zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g. – obejmować ma właśnie określenie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Abstrahując od kwestii niekonsekwencji ustawodawcy, który w przywołanych przepisach u.u.c.p.g. posługuje się różnymi sformułowaniami: miejsca publicznego i terenu przeznaczonego do wspólnego użytku, można jednak postawić tezę, że pod tymi pojęciami kryje się tożsamy desygnat, tj. niebędące budynkiem ani budowlą miejsce (teren), które służy do świadczenia usług publicznych (nie tylko przez gminę, ale także przez inne podmioty). Przy tak zdekodowanej definicji terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, jako przykłady takich miejsc wskazać można przede wszystkim: – drogi (pasy drogowe dróg, w tym dróg gminnych), – publiczne tereny zielone (w tym gminne tereny zielone: parki, skwery), – inne otwarte tereny.

Z powyższego wynika, że np. publicznie dostępny gminny park jest zarówno gminnym obiektem użyteczności publicznej, jak też terenem przeznaczonym do wspólnego użytku. Skoro tak, to zgodnie z zasadą, głoszącą, że szczegółowe upoważnienie zawarte w ustawie wyłącza możliwość stanowienia prawa miejscowego w oparciu o art. 40 ust. 2 u.s.g. należy przyjąć, że wyłączną podstawą do określania zasad obecności zwierząt domowych, w tym psów w takim miejscu jak gminny park mogą być wyłącznie przepisy u.u.c.p.g. Tak, jak rada gminy nie może na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. postanowić, że na danej gminnej drodze obowiązują określone zasady poruszania się (np. ograniczenie prędkości, zakaz ruchu określonych kategorii pojazdów) – zarządzanie ruchem na gminnych drogach odbywa się bowiem w ramach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2018 r. poz. 1990, z późn. zm.), niedopuszczalne jest określanie w oparciu o art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. zasad obecności zwierząt domowych w gminnych parkach, ponieważ o zasadach i trybie kreowania obowiązków posiadaczy zwierząt domowych w odniesieniu do terenów przeznaczonych do wspólnego użytku rozstrzygają przepisy u.u.c.p.g.

W związku z tym, w ocenie Rzecznika, Rada Miejska Zbąszynia przyjmując w Regulaminie zakaz wprowadzania zwierząt do obiektów użyteczności publicznej uchybiła zarówno art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g., ponieważ przepis ten nie daje podstawy do formułowania zakazu wprowadzania zwierząt do terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, jak i art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., ponieważ przepis ten nie daje podstaw do formułowania generalnego zakazu wprowadzania zwierząt do wszystkich obiektów użyteczności publicznej, a tylko do takich gminnych obiektów użyteczności publicznej, które nie są jednocześnie terenami przeznaczonymi do wspólnego użytku w rozumieniu art. 4 ust. 2 pkt 6 u.u.c.p.g.

VI

Wywiedziona z treści art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g. i art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. kompetencja uchwałodawcza rady gminy nie może być wykonywana z naruszeniem porządku prawnego. Mimo przyznanej samorządowi terytorialnemu, a uzasadnionej ustrojowo dużej samodzielności w stanowieniu prawa miejscowego, należy pamiętać, że wola mieszkańców nie jest wyłącznym źródłem władzy samorządowej. Źródłem władzy i odrębności samorządu terytorialnego są pozytywne unormowania prawne, czyli normy Konstytucji RP i ustaw (por. uchwała TK z dnia 27 września 1994 r., sygn. akt W 10/93, OTK nr 1994/2, poz. 46; wyrok TK z dnia 26 maja 1998 r., sygn. akt K 17/98, OTK nr 1998/4, poz. 48). Samorząd wykonuje samodzielnie zadania publiczne, ale „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie”. Z tego względu prawo miejscowe samorządu terytorialnego nie może być rozpatrywane wyłącznie jako wyraz woli mieszkańców (wyrok TK z dnia 3 listopada 1999 r., sygn. akt K 13/99, OTK nr 1999/7, poz. 155). Innymi słowy, gmina nie może wykraczać poza swoje kompetencje nawet, jeśli cel wprowadzanych regulacji jest zdaniem mieszkańców słuszny.

Mając na uwadze powyższe, Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi jak na wstępie.

Załącznik:
odpis skargi.